

Podklady k 4. téme synodálnych konzultácií

Názov témy: SLÁVENIE

Úvodná modlitba:

Sme tu pred Tebou, Duch Svätý:
zišli sme sa v Tvojom mene. Ty si náš pravý radca.
Príď k nám, stoj pri nás, vstúp do našich srdc.
Pouč nás, kam máme ísť, a ukáž nám cestu, po ktorej treba kráčať.
Nedovoľ, aby sme my, slabí a hriešni, spôsobili neporiadok.
Nech nás nezvedie nevedomosť.
Daj nám dar rozlišovania,
nech nie sme zaujatí kvôli predsudkom
a falošným ľudským ohľadom.
Veď nás k jednote, aby sme nezišli z cesty pravdy a spravodlivosti,
ale napreďovali na ceste do večného života.
O to prosíme Teba, ktorý pôsobíš vo všetkých časoch a na všetkých miestach,
v spoločenstve s Otcom i Synom, na veky vekov.
Amen.

Biblický úryvok súvisiaci s témou: Túžba za Pánom (Ž 42,5)

*„Duša sa mi rozplýva pri spomienke,
ako som putoval ku vznešenému stánku
a vstupoval do domu Božieho
s radostným plesaním a s piesňou ďakovnou
uprostred zástupov sláviacich sviatky.“*

Krátke zamyslenie nad úryvkom, prepojené s témou:

„Spoločné kráčanie je možné len vtedy, ak je založené na spoločnom počúvaní Božieho slova a slávení Eucharistie.“ (Vademékum pre Synodu o synodalite)

V poslednom období sú možno nejednému z nás blízke slová žalmistu, ktorému sa duša rozplýva pri spomienke na spoločné slávenie, radostné plesanie „uprostred zástupov sláviacich sviatky“... Kedy naposledy mohli byť na spoločnom slávení v chráme prítomné „zástupy“? Spomienka na dni pred pandemiou, na slávnosti s neobmedzeným počtom ľudí, s chrámovým speváckym zborom či detskými piesňami neprináša vždy duši radostné rozplývanie sa... Niekedy takáto spomienka bolí, lebo pripomína to, čo bolo – a nevieme, či a kedy bude opäť... V tomto zamyslení však chceme premýšľať nad spoločným slávením, ku ktorému sme pozvaní v každom čase. V každom čase sme pozvaní žiť eucharisticky (samotné slovo Eucharistia v gréčtine znamená vzdávanie vďaky), nachádzať Pána v Božom slove a v bratoch... Keď sme vnímaví na Božie pozvania – cez jeho slovo,

cez potreby blížnych, začína sa meniť aj náš postoj k spoločnému sláveniu. Už to nie je iba o tom, že prídeme do chrámu „omšu svätú vypočuť s pobožnosťou“. Prichádzame spoločne sláviť – a On sám nás vo sviatosti Eucharistie naplňa svojou prítomnosťou. A možno práve vďaka tomu, že sme zažili, ako veľmi nám Eucharistia chýba, začíname ju ešte viac vnímať ako vzácny dar, ktorý prebúdzá v srdci vďačnosť... Eucharistia je prameňom a vrcholom celého kresťanského života. Slávením Eucharistie sa už teraz spájame s nebeskou liturgiou a máme možnosť už tu na zemi zažiť kus neba, predchuť večnosti... „Radostné plesanie a pieseň ďakovná“ – to je pozvanie k štýlu života, bez ohľadu na okolnosti, v ktorých žijeme.

Hlavná otázka Synody:

Skôr než si začneme klásť otázky a hľadať odpovede vo svetle Ducha Svätého, pripomeňme si základnú otázku Synody, ktorá nás bude sprevádzať počas všetkých desiatich tém:

Synodálna cirkev pri ohlasovaní evanjelia „kráča spoločne“. Ako sa toto „spoločné kráčanie“ uskutočňuje dnes vo vašej miestnej cirkvi? Aké kroky nás Duch vyzýva urobiť, aby sme rástli v našom „spoločnom kráčaní“?

Prezentovanie otázok:

Aké miesto v našom živote má modlitba a liturgické slávenie? Inšpirujú a usmerňujú náš osobný život, naše rozhodnutia, naše poslanie v spoločenstve?

Dokážeme v časoch obmedzení vytrvalo hľadať spôsoby, ako môžeme budovať spoločenstvo v modlitbe a žiť eucharisticky, aj keď to nemôžeme robiť klasickým spôsobom, na ktorý sme boli roky zvyknutí?

Na liturgii majú mať aktívnu účasť všetci veriaci. Ako je to v našej farnosti s liturgickými službami? Máme lektorov, žalmistov, akolytov? Ak sú vo farnosti ochotní ľudia zapojiť sa do týchto služieb, cítia sa vítaní?

Cítia deti a mladí, že majú svoje miesto v liturgickom slávení? Máme sv. omše za účasti detí a mladých? Ak áno, v čom vnímame ich dôležitosť – alebo čo pociťujeme ako potrebu v tejto oblasti?

Existuje oblasť, v ktorej cítim pozvanie ja osobne viac sa zapojiť do spoločného slávenia? Môžem rozšíriť rady lektorov, žalmistov...? Pomôcť pri nácviu s deťmi, výzdobe alebo upratovaní kostola? Alebo sa zapojiť do spoločného spevu či modlitby tak osobne – s vedomím, že vytváram spoločenstvo aj aktívnou účasťou „uprostred zástupov“ v nenápadnosti a skrytosti?

Výzva témy:

Pri najbližšom slávení Eucharistie ísť do kostola s „piesňou ďakovnou“ – vedome ďakovať Pánovi za dary, ktoré nám dáva, a snažiť sa osobne prežiť ako modlitbu každé slovo – hovorené či spievané...

Záverečná modlitba:

„Velebte so mnou Pána a oslavujme jeho meno spoločne...“ (Ž 34, 4)